

souveræniteten, se vi ikke, hvorledes disse Tanker hos Frederik VI.: „vi alene vide“ og hos Ludvig XIV.: „Staten det er mig“, gaa igjen og trods Forsatningerne bane sig fornyet Vej ind i Sindene. Naar man har læst Fyrst Bismarcks sidste Tale om Kongedømmets Betydning i vore Dage, vil man netop se, at her brydes den gamle og den nye Tid paa en saa farlig Maade, at det truer med at medføre de allerstørste Farer for Samfundet, ikke alene i social, men ogsaa i politisk Henseende, kort sagt paa ethvert Omraade. Man kan tage Videnskab og Kunst, man kan tage næsten ethvert Omraade, hvormed Menneskene beskæftige sig, og man vil finde de mest friggende Modsetninger. Tag f. Ex. Digterne fra Romantikens Tid og Ibsens „Gjengangere“. Er det ikke ligesom man i den sidste Tid vendte Brangfiben ud af al Ting, medens man tidligere saa paa de lyse Sider, kort sagt, der er Brydninger og Gjøringer overalt, og det volder selvsjælgelig store Ulykker for den Enkelte, men Ingen tvivler jo om, at disse Brydninger, ville føre til noget Godt. Men inden det Nye har sættnet sig, koncentreret sig, er det, Vanfærlighederne optaa, og det er disse farlige Tider, vi skulle overstaa. Som sagt, det glæder mig, at det høitærede Ting har beskæftiget sig med denne Sag, som ligger udenfor den egentlige Storpolitik, og det paa en Tid, hvor Folkethinget med Rette er optaget af en Kamp, som truer med at røkke ved dets politiske Tilværelse, og at det høie Thing paa samme Tid har Die og Hjerte for Samfundets Krav, viser, at det høie Folkething er sig sin Op-gave bevidst og giver os Haab om — det ønske vi og holde os overbeviste om — at det ogsaa vil holde stik paa det politiske Omraade, hvor man har søgt at tilintetgjøre dets Betydning. Naar jeg dernæst vil gaa over til i det Enkelte nærmere at undersøge den Modstand, vi have mødt, viser den sig jo nærmest paa de Punkter, hvor jeg i mit Indledningsforedrag udtalte, at jeg ventede Modstand. Modstanden er fremkommen med Hensyn til Bestemmelsen om Ewang. Man har sagt, hvad jeg sagde, man vilde sige, at det var at tilside-sætte den personlige Selvstændighed at ville tvinge Folk til at gaa ind i Alderdomsforsørgelseskasser. Den høitærede Minister, som har været stærkest paa dette Omraade, har i sine Argumenter stude langt forbi. Den høitærede Minister har nærmest set paa de Indvendinger, som fremkom i Arbejder-kommissionen mod at paalægge Folk en saadan Ewang, idet den høitærede Minister siger, at det er Synd og Uret at tvinge Folk til at anvende deres Sparestillinger, som maasse kunde anvendes bedre i en Forretning, til at sætte dem ind i en Alderdomsforsørgelseskasse. Den høitærede Minister har vistnok overset, at det her gjælder om en Alder af fra 15—22 Aar, hvori Folk i Reglen ikke gaa ind i en Forretning. Den høitærede Minister har rimeligvis ogsaa overset, at her kun

er Tale om 7 Kr. om Aaret, og de skulle ikke batte meget i en Forretning. Jeg tror altsaa ikke, at den Indvending har stort at betyde, og jeg tror ogsaa, at ligesom den høitærede Minister har forladt sine tidligere Tanker mod Statstilskud, vil han ogsaa ved nye Overvejelser muligvis komme ind paa den Tanke, som her er bragt til Anvendelse. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Page) syntes, at det var Synd at berøve navnlig de unge Piger de Sparestillinger, som de kunde anvende bedre til Bynt. Ja, det skal jeg lade gjælde, men naar det ærede Medlem mente, at vi gjorde endnu større Synd, naar vi skulde lade Politiet eller Sognefogden komme og tage deres Smykker og Shawler fra dem, maa jeg der gjøre opmærksom paa, at det ikke er Politiet, men Fogden, der har den Forretning at foretage den Udpantning, som ganske vist Lovforslaget har været nødt til at tage med, for at Folk ikke modvillig skulde unddrage sig deres Forpligtelser. Men det ærede Medlem er noget i Bilerede, hvis han tror, at man derved berøver disse unge Piger deres Hatte, Shawler og Raaber, thi efter Lovens skal Fogden respektere Ganglæderne. Det have vi jo ogsaa tydelig set med Hensyn til en Spadserepeltis, jeg tror endogsaa det var en Reispeltis, som Vedkommende vilde have Udlag i, men med Hensyn til hvilken Fogden dekretede, at det var nødvendigt, selv i denne milde Vinter, at lade Manden beholde den. (Udbrydelse af Inger slev). Ja, der kan opstaa Uvrol i mange Tilfælde med Hensyn til Spørgsmaalet, om Bynt og den Slags Ting kunne undtages. Et Sagsførersfirma, som det ærede Medlem maasse kjenner, har jo gjort sig bekendt ved at gjøre Udlag i en Mand's Forlovelsesring. Jeg tror, at Retten gav dem Medhold, men om det er tilladt eller ikke, er jo et meget intrikat Spørgsmaal iøvrigt, som gjerne kunde sætte alle Kronjuristerne i Bevægelse og maasse medføre en Debat her i 3 a 4 Dage derom. Vil man f. Ex. spørge, om en stakkels Piges Chignon hører til Bynt eller til de nødvendige Ting, kan der jo derom siges meget pro og contra. Altsaa kunde man ganske vist her komme ind paa mange intrikate og tilbørlig delikate Emner, som jeg forefteren skal forbigaa. Det var kun min Agt at vise det ærede Medlem, at den Indvending ikke har Noget at betyde, tilmed da de allerfleste saavel mandlige som kvindelige Individer ville være i Andres Tjeneste efter deres 15de Aar. Efter Konfirmationen skulle de jo i Reglen ud at tjene; det er en Luxus, naar man efter den Tid holder Børnene hjemme, og derved kommer jeg ogsaa til den Bemærkning, den høitærede Minister gjorde, at det er haardt for mange Familier at skulle ubrede Bidrag f. Ex. til 3 Børn. Dertil vil jeg sige, at naar Forældrene have Raad til at holde Børnene hjemme til Studeringer eller Sligt eller ogsaa som Arbejdere, saa have de ogsaa Raad til dette, og den Indvending gjælder altsaa